

Darbeler

– AhmetİDRİSOĞLU · 25 Nisan 2012

Merhaba değerli okurlarım.

Bu yazımda geçmişte, zamanın ardında kalan ve yüreğimizi acıtan anılardan kısa kısa paylaşmak istedim. Ve konuyu da geçmişin araştırılıp sorgulandığı bu günlerde demokrasiye müdahaleleri seçtim.

27.Mayıs ihtilâlının hemen sonrasındaki günlerde -sanırım haziran ayıydı- Gazipaşa İlkokulunda okul bitirme -eleme- sınavlarına giriyorduk. Gerek okul bahçesinde, gerek yolda, sokakta ihtilâl yanlılarının 'asılınsınlar, asacağız' anlamındaki yaygaraları bir kilise çanı gibi beynimde uğulduyordu. Ve okulun bahçe duvarının altına oturup için için ağladığımı anımsıyorum.

Siyaset, iktidar, çıkar bunları daha anlayamamış, evinde konuşulmamış bir çocuktum. Benim için mukaddes olan vatandı, milletti, devletti; yurt edinilen topraklara kanını döken askerdı benim onurum, gururum. Ki bu benim için benimle özdeşleşen bir duygudur. Allaha inanıyor ve ona serbestçe ibadet edebiliyor, insanlarla bu topraklar üzerinde kardeşçe yaşayabiliyorsam bunu asker olan milletime, önderlerimize borçluydum.

Bunu biliyordum sadece, bu konuşuluyordu benim evimde.

Peki, bu ihtilâl denen şey neydi? Bir türlü çözemiyordum.

Sonra altmışlı yıllardaki ihtilâl denemeleri, birilerinin idamı?

Yine hiç akıl erdiremediğim, birilerinin Cumhurbaşkanı olmak için verdiği 12.Mart muhtırası.

Soğuk savaş dönemindeki acımasızlık, mantıksızlık. Zamanın iktidarlarının müdahale edemeyişi ya da etmeyişi? Sağdan ya da soldan olsun demokratım diyen makam, mevki sahibi insanların kardeşi, kardeşe vurduracak beyanları. Ve ihtilâla zemin hazırlayan uygulamalar. Hangi kesimden gelmiş olursa olsun doğrumuydu? Hep sorarız, soruyoruz, 11.Eylülde akan kan 12.Eylülde birdenbire nasıl durdu?

Sonrasında dünyada soğuk savaşın bitmiş olması nedeniyle bahaneler değişti. 28.Şubat gelindiğinde ortada olan neden neydi? Malum öyküler, anlatmaya gerek var mı?

Şimdi şu soruyu soralım kendimize; asker, toplumsal olgunluğu sağlamadan müdahaleye nasıl cesaret eder? Kaldı ki asker gücünü millettenden alır, vatan ve millet için kaim ve daimdir ve vazgeçilmezdir, bizim çocuklarımızdır onlar da, bizim çocuklarımızdır.

Bu yazıları okurken 'kimi koruyor bu adam' diye soranlar olacaktır. Kimseyi korumuyorum. Bitaraf değilim. Her zaman demokrasiden, hukuktan ve askerden yanayım. Karşıyım, toplumun her kesiminden askerin içindeki çürük meyveleri darbeye iteleyeni, bir takım çıkarlar uğruna ve hatta iktidar hırsıyla darbelerine zemin hazırlayan her türlü düşünceye ve böyle düşünenlere karşıyım. Karşıyım bunlara göz yuman, sebep olan iktidarsız iktidarlara karşıyım.

Eğer bu gün darbeleri tartışıyor ve yargılıyorsak adı, unvanı, makamı ne olursa olsun bunu yapmalıyız. Ve Türk hukukunun bunu yaptığına ve yapacağına inanıyorum. Yeter ki şu meşhur dokunulmazlıkların arkasına saklanmalarına engel olunsun.

Bu, bu kadarla bitmiyor ve uzadıkça uzar biliyorum. Ama sayfa hakkım sanırım doldu.

Şimdi hoşgörünüze sığınarak anıları tazelettiren, zamanın arkasında kalanlara yazdığım bir şiirimi siz

değerli okurlarımla paylaşmak istiyorum.
En kalbi saygılarımla efendim.

ARDINDA ZAMANIN

Ardında zamanın kaldı günahım,
Feryadım yükseldi, Rahman'a değdi,
Sevdayla tutuştu gönül dergâhım,
Bir ömür tükettim şükrana değdi.

Çileyle yoğruldu, şehvetle yundum,
Dünyamda nem varsa canana sundum,
Sonunda musalla taşına kondum,
Rabbimden verilen ihsana değdi.

Ardında zamanın, ses yok yarından,
Bir yaşam okunur perçem kırından,
Ham idim, piştim de çıktım fırından,
Ettiğim binlerce figana değdi.

Nem varsa tükettim, kefende cep yok,
Bilmedim ne oldu, hiçbir sebep yok,
Unutma sevdada din yok, mezhep yok,
Bir yudum busesi hicrana değdi.

Ardında zamanın bir uzun mızrak,
Coşarsın kalbine akarsa ırmak,
Küheylan ardında, kaçıyor kısrak,
Öyküsü eğiren kirmana değdi.

Kim geldim oturdum posta, dergâha,
Kim girdim şehvetle büyük günaha,
Şu yaşam dediğin koca bir saha,
Diktiğim fidanlar canana değdi.

Ardında zamanın akı, karası,
Bir kundak, bir kefen bezi arası,
Düşersin bir yola, gelir sırası,
Sonunda bu hesap mizana değdi.